

Sygn. akt: I C 1012/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aleksandra Gawlas
Protokolant:	stażysta Katarzyna Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 7.03.2016r w Kędzierzynie-Koźlu

sprawy z powództwa (...)S.A. z siedzibą w L.

przeciwko K. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

I C 1012/15

UZASADNIENIE

(...) S.A. z siedzibą w L.wniósł o zasądzenie od pozwanego K. P.kwoty 1841,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

Powód podniósł, iż na podstawie umowy cesji wierzytelności przejął od pierwotnego wierzyciela (...) sp. z o.o. prawa do dochodzonej wierzytelności, wynikającej z umowy pożyczki nr (...). W dacie zawarcia umowy stronie pozwanej wypłacona została pożyczka w wysokości 1600,00 zł. Całkowita kwota pożyczki w dacie zawarcia umowy wynosiła wraz z odsetkami i kosztami obsługi pożyczki 2936,16 zł. Pozwany, pomimo wezwania go do zapłaty długu do chwili obecnej nie uiścił żądanej kwoty.

Pozwany K. P., któremu został doręczony odpis pozwu z załącznikami nie ustosunkował się do twierdzeń strony powodowej, jak też nie stawiał się na wyznaczony termin rozprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. P. w dniu 19.08.2013 r. zawarł ze spółką (...) sp. z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...). Pismem z dn. 19 maja 2014 r. pożyczkodawca wypowiedział pozwanemu zawartą umowę, powołując się na zwłokę w zapłacie kolejnych rat pożyczki.

Dowód: umowa pożyczki k.17, wypowiedzenie umowy pożyczki k.18

W dniu 02.12.2014 r. powód zawarł ze spółką (...) sp. z o.o. w W. umowę cesji wierzytelności.

Dowód: umowa cesji wierzytelności k.19-22

Powód pismem z dn. 7.01.2015 r. zawiadomił K. P. o przelewie wierzytelności oraz wezwał do zapłaty kwoty 1803,22 zł, powołując się na zadłużenie wynikające z zobowiązania względem (...) sp. z o.o. w W., jako pierwotnego wierzyciela.

Dowód: zawiadomienie dłużnika o przelewie k. 24, wezwanie do zapłaty k.23

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało oddalić.

W myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktów prawotwórczych, spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, tzw. onus probandi spoczywa na tym, kto przedstawia określone twierdzenia, a nie na tym, kto im przeczy. W omawianym zakresie, istotną rolę pełnią także przepisy proceduralne, kształtując zasadę tzw. kontradiktoryjności postępowania cywilnego. Art. 3 k.p.c. zobowiązuje strony do dawania wyjaśnień, co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiania dowodów. Ciężar dowodu z reguły spoczywa na powodzie aż do momentu wykazania zasadności podnoszonego roszczenia (udowodnienia faktów będących podstawą żądania). Później, następuje jego przesunięcie na stronę pozwaną.

W ocenie sądu I instancji, przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy nie daje podstaw do uwzględnienia roszczenia. Na wstępie podkreślić należy, że powód w poczet dowodów dołączył kopie dokumentów w postaci umowy pożyczki nr (...) oraz regulaminu udzielanych pożyczek, poświadczony za zgodność z oryginałem przez reprezentującego stronę profesjonalnego pełnomocnika, jednakże stwierdzić należy, że są one nieczytelne. Wobec tego nie mogą stanowić dowodu w sprawie.

Powód opiera powództwo na fakcie braku zapłaty długu przez pozwanego w wyznaczonym terminie. Sąd powinien mieć zatem możliwość zweryfikowania ogólnych warunków postanowień umowy (a w szczególności jaki był termin zapłaty każdej z rat pożyczki, kiedy i w jakich okolicznościach pożyczkodawca uprawniony był do wypowiedzenia zawartej umowy, jaka łączna ilość zaległych rat upoważniała go do rozwiązania łączącego stosunku prawnego). Z uwagi na to, że przedłożone dokumenty były w istocie nieczytelne, sądowi nie jest znana ostateczna treść umowy pożyczki, a w szczególności zapisy dotyczące wzajemnych obowiązków stron. Wskazać przy tym należy, że także w świetle art. 129 § 1 i 2 k.p.c. stronie przeciwnej przysługuje prawo do zaznajomienia się z treścią dokumentu, a wobec tego strona, która powołuje się na dowód z dokumentu powinna złożyć go w odpowiedniej formie. Podkreślić przy tym należy, że sąd nie był zobligowany do żądania od powoda złożenia przedmiotowych dokumentów w oryginale, skoro obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 2 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.), spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Ponadto, zgodnie z art. 6 kc i art. 232 kpc inicjatywa dowodowa spoczywa w rękach strony, a nie zaś Sądu i pouczenie w zakresie konkretnych dowodów nie są obowiązkiem Sądu, tym bardziej, że powód reprezentowany był w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.10.2000 r. II UKN 33/00).

Ponadto, zgłoszone żądanie uznać należało i z tej przyczyny nieudowodnione, że powód nie wykazał następstwa prawnego względem konkretnej wierzytelności przysługującej mu wobec K. P.. Powód dołączył wyłącznie ramową umowę cesji, z której ogólnie wynika, że nabył od spółki (...) sp. z o.o. w W. wierzytelności wskazane w załącznikach. Powód, opierając powództwo na treści art. 509 k.c. powinien udowodnić, że nabył od pierwotnego wierzyciela imienną wierzytelność, a nie pakiet wierzytelności względem nieoznaczonych dłużników. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). W myśl przepisu, przedmiotem przelewu mogą być tylko zindywidualizowane wierzytelności.

W świetle powyższego uznać należy, że powództwo nie zostało przez (...) S.A. z siedzibą w L. udowodnione, bowiem nie wskazane i nie wykazane zostały przez powoda istotne okoliczności faktyczne, a dokumenty zaofiarowane w

procesie - żadną miarą nie były wystarczające do gruntownego uargumentowania twierdzeń powoda (por. wyrok z uzasadnieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 2013-05-21 sygn. I ACa 1520/12).

Wyrok ma charakter zaoczny – na podstawie art. 339 § 1 kpc.. Pozwany, pomimo prawidłowego zawiadomienia go o terminie rozprawy nie stawiał się na wyznaczone posiedzenie i zeznań nie złożył, nie wdał się w spór co do istoty sprawy jak też nie zażądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności.